

Rodna Gruda

Izidor Pečovnik – Dori: Berlin mu je prinesel svobodo

Izidor Pečovnik – Dori: Freedom in Berlin

Objavljeno dne/Published on: 06.10.2016

Avtor članka/Article Author: Edita Žugelj

Izidor Pečovnik – Dori je slovenski duhovnik v Berlinu že dobri dve desetletji. Zagotovo je eden najbolj priljubljenih župnikov ne samo med tamkajšnjimi Slovenci, ampak tudi pri drugih narodih v tem pisanem, multikulturnem okolju. Službuje v štirih nemških župnijah in je član duhovniškega sveta v berlinski nadškofiji. Njegovega prihoda se vsako leto veselijo tudi mnogi v domovini, vse dopuste preživi delovno, na krstih in porokah. Po Doriju se je poimenoval celo narodno zabavni ansambel.

Izidor Pečovnik – Dori is a Slovenian priest who has been living in Berlin for some two decades. He is certainly one of the most popular priests not just among Slovenians but also among other nations living in the diverse, multicultural environment. Serving in four German parishes, he is also a member of the Clerical Council in the Berlin Archdiocese. Each year, many Slovenians await his arrival to our homeland – he is so popular that we also have a folk band named after him – where he spends his holidays working at various baptisms and wedding ceremonies.

Kot da je bilo včeraj, se spomni začetkov službovanja v nemški prestolnici. Izidor Pečovnik – Dori pravi, da tistim, ki imajo radi domovino, v tujini čas hitro beži, ker so z mislimi vsak dan doma. Že od prej je poznal nekaj Slovencev, med njimi svojega predhodnika Martina Horvata, saj sta bila sošolca na teološki fakulteti. Dori je bil sicer v Berlinu dve leti prej s škofom Grmičem in je spoznal tudi nekaj slovenskih družin, vendar se mu ni takrat niti sanjalo, da se bo kmalu vrnil. »Imam srečo, da sem zelo komunikativen, vedno iščem ljudi, s katerimi se lahko srečujem in pogovarjam. Tu poznam ogromno ljudi, ne samo Slovencev, ampak tudi drugih narodov nekdanje skupne države, za katere veliko naredim. Dneve mi zapolnjuje še delo v nemških župnijah, ki so narodnostno zelo pisane. Tu smo katoličani redka posebnost, velika manjšina med protestanti. Čeprav nas je v Berlinu že približno desetina, so to večinoma priseljenci z vsega sveta,« v prostorih župnije Sv. Elizabete pripoveduje Dori, ki službuje še v berlinskih župnijah Sv. Norbert, Sv. Konrad in Sv. Matthias. Ker je tudi sam tujec, ga ti ljudje dosti bolj upoštevajo, pravi.

Prispevek k učenju slovenščine

Na vprašanje o številu Slovencev v Berlinu Dori pove, da je takih s slovenskim potnim listom od tisoč do 1300, nima pa vpogleda v podatke o tistih, ki imajo nemško državljanstvo. Veliko je tudi slovenskih študentov, ki pridejo za nekaj mesecev, in ga poiščejo, ko potrebujejo pomoč. »Mnogi pridejo z velikim upanjem in načrti, pa se potem raje vrnejo domov, saj je službo težko dobiti, stanovanja so zelo draga. Je pa Berlin čudovito mesto za samostojne in neodvisne ustvarjalce v poklicih, kjer so Nemci šibki.« V prostorih župnije Sv. Elizabete poteka tudi dopolnilni pouk slovenščine, ki jo v okviru Ministrstva RS za izobraževanje, znanost in šport zadnja leta poučuje Magdalena Novak. Pred leti, ko je zanimanje za učenje slovenščine upadalo, je Dori pri župniji odprl slovenski vrtec in ga potem zaradi preobilice dela prepustil šoli ter jo tako rešil, saj je dobila nove učence. Brezplačno ji je dal na razpolago tudi prostore in vse, kar sodi zraven. Danes k dopolnilnemu pouku slovenščine hodijo tako najmlajši kot odrasli in Dori pravi, da je vesel, ker lahko prispeva k temu. »Škoda, da vsi slovenski starši v Berlinu ne razumejo pomena učenja slovenskega jezika, ali pa se tega zavedo, ko je že prepozno. Ko jim otroci očitajo, da se ne morejo pogovarjati z babico, ker ne znajo slovensko. Imamo dobro učiteljico, ki je pri

otročih zelo priljubljena in mislim, da za starše ni taka žrtev, če enkrat na teden otroka pripeljejo k dopolnilnemu pouku slovenščine. Jaz naredim vse za to, da bi otroke radi pošiljali v slovensko šolo. Kot župnika me zelo boli pomanjkanje narodne zavesti,« pravi Dori.

Srečanja pri Doriju

Vsako soboto ima župnik Dori tudi slovensko mašo, ki se je udeležujejo kar tri generacije berlinskih Slovencev. Kot mi je zaupal, je pred leti že kazalo, da bo vsega konec, saj so mnogi iz prve generacije po upokojitvi razmišljali, da bi se vrnili v domovino. Potem pa se je cerkev spet začela polniti. »Nisem eden tistih, ki bi ljudi iskal in ošteval, če jih ni v cerkev,« pravi Dori, »zame je to popolnoma svobodna odločitev. Ko nekdo pride v cerkev, ker si to sam želi, sem najbolj srečen človek na svetu. To se zdaj dogaja, ljudi je vsako soboto več, po maši se družijo v prostorih župnije. Res pa je, da je vedno težja naloga zagotavljati te prostore.« Za otroke ima Dori tudi slovenski verouk, prvo obhajilo, pripravlja jih tudi na birmo v drugih župnijah, krsti pa otroke Slovencev večinoma on. Zato slovenske družine tudi tako dobro pozna. Srečujejo se, žal, tudi na pogrebih; kot pove, umira vedno več mladih upokojencev, ki bi morali uživati sadove preteklega dela, in to je najbolj žalostno. Bolj prijetna srečanja pa so različni kulturni in športni dogodki.

Župnik Izidor Pečovnik – Dori še ne razmišlja o vrnitvi domov in se namerava do konca truditi za obstoj slovenske župnije v Berlinu. Tudi v Cerkvi namreč varčujejo in lahko delovno mesto ukinejo, ko se duhovnik upokoji ali odide domov, kar bi v njegovem primeru pomenilo, da Slovenci ne bi imeli več svoje župnije. Dori pravi, da si ne želi biti v zgodovino zapisan kot župnik, ki je zaprl Slovensko katoliško misijo v Berlinu. »Rajši umrem, kot da se zgodi kaj takega,« pravi. Prepričan je, da mu bo slovensko župnijo uspevalo ohranjati, dokler bo služboval tudi kot nemški župnik. »V Nemčiji je tako, da ima večje število pripadnikov nekega naroda, ki plačuje cerkveni davek, večje pravice do svoje župnije kot majhni, ki ne prispevajo dosti,« pojasni.

Kazen je postala nagrada

Ob koncu pogovora sva se dotaknila tudi njegove t.i. kazenske premestitve v Berlin, ki ga je sicer iztrgala iz okolja sorodnikov in prijateljev ter drugih, ki ga imajo radi, ga je pa oddaljila od tistih, ki so ga dušili in omejevali ter mu prinesla neverjetno svobodo. Kot pravi Dori, je duhovnik z dušo in telesom in vsemi mogočimi napakami, ki se jih ne sramuje in jih rad prizna. Vseeno mu je, kje služi. Škofu je bil vedno na razpolago, pravi, čeprav je bil kaznovan za dela, za katera bi moral biti nagrajen. »Preveč otrok sem krstil, preveč parov poročil – za take stvari sem bil kaznovan, zato sem moral iz Slovenije. A sem vesel, da sem prišel v Berlin, kjer sem svoboden, imam veliko manevrskega prostora, ogromno možnosti ... Pa tudi, ko pridem v domovino, me ljudje kar v vrsti čakajo, da se jim posvetim. V 21 letih, odkar sem v Berlinu, še nisem bil na pravem dopustu. A sem srečen človek, sem duhovnik, predan cerkvi in jo imam raje kot tisti, ki jo vodijo. Zato kljub vsemu vztrajam,« zaključí Dori.

Kontakt: SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN, Kolonnenstrasse 38, 10829 Berlin; el. pošta: skm@skmberlin.de, telefon: (030) 788 19 24, fax: (030) 788 33 39

Izidor Pečovnik - Dori Med pogovorom z novinarko Edito Žugelj.

Izidor Pečovnik - Dori Z gospo Alojzijo Barovič, ki živi v Berlinu že 45 let.

Izidor Pečovnik - Dori Z našo novinarko Edito Žugelj.